

SENAT
PREȘEDINTE
Nr.L. 2290
Data 24.XI.2020

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

SENAT
PREȘEDINTE
A 2122020

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.2175A/2020

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ
NR. 7707 / 27 NOV 2020

Domnului
Robert-Marius CAZANCIUC
Vicepreședinte al Senatului

În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(3) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, vă trimitem, alăturat, în copie, sesizarea formulată de Guvernul României, referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare. 417/2020

Vă adresăm rugămintea de a ne comunica punctul dumneavoastră de vedere până la data de 7 decembrie 2020 (inclusiv în format electronic, la adresa de e-mail ccr-pdv@ccr.ro), ținând seama de faptul că dezbaterile Curții Constituționale vor avea loc la data de 16 decembrie 2020.

Vă asigurăm, domnule Vicepreședinte, de deplina noastră considerație.

ROMÂNIA
Președinte

Prof.univ.dr. VALER DORNÉANU

ROMÂNIA
PREȘEDINTE
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

CURTEA CONSTITUȚIONALĂDosar nr. 2175 A / 1 2020**Guvernul României**
Prim-ministru**București****CURTEA CONSTITUȚIONALĂ**
REGISTRATURĂ JURISDICTIONALĂ
NR. 7704 / 27 NOV 2020**Domnului Președinte al Curții Constituționale a României**
Prof. univ. dr. Valer Dorneanu

În temeiul art.146 lit.a) din Constituția României, republicată, și al art.15 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, **Guvernul României** formulează prezenta sesizare în vederea exercitării controlului prealabil de constituționalitate privind **Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare (PL-x nr.18/2020), învederând următoarele:**

1. Considerente referitoare la încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție:

Referitor la art.II din lege, observăm că acesta se referă la modul de funcționare al piețelor agroalimentare în spații închise, târgurilor, bâlciurilor, piețelor mixte și volante, tâlciorurilor pe perioada stării de alertă, în timp ce obiectul de reglementare al legii privește aprobarea O.U.G. nr.78/2019, care nu dispune cu privire la funcționarea acestora nici în general, nici pe timpul stării de alertă.

Astfel, în jurisprudența¹ Curții s-a reținut că o reglementare eterogenă contravine normelor de tehnică legislativă cuprinse în art.14 - Unicitatea reglementării în materie din Legea nr.24/2000, potrivit căreia „Reglementările [...] având același obiect se cuprind, de regulă, într-un singur act normativ” [alin.(1)], iar „un act normativ poate cuprinde reglementări și din alte materii conexe numai în măsura în care sunt indispensabile realizării scopului urmărit prin acest act”

¹ A se vedea în acest sens Decizia C.C.R. nr.214/2019.

[alin.(2)]. Or, în cazul de față cele două materii nu sunt conexe, vizează scopuri diferite, astfel că reglementarea lor printr-un singur act normativ nu numai că nu era necesară, dar împieteză asupra unicității reglementării în materie, ca exigență a tehnicii legislative.

Deși normele de tehnică legislativă nu au valoare constituțională, Curtea a reținut că prin reglementarea acestora legiuitorul a impus o serie de criterii obligatorii pentru adoptarea oricărui act normativ, a căror respectare este necesară pentru a asigura sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ.

Astfel, respectarea acestor norme concură la asigurarea unei legislații care îndeplinește condiția securității raporturilor juridice, având claritatea și previzibilitatea necesară².

Totodată, trebuie avute în vedere și dispozițiile constituționale ale art.142 alin.(1), potrivit cărora „Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției”, și cele ale art.1 alin.(5) din Constituție, potrivit cărora, „în România, respectarea [...] legilor este obligatorie”. Astfel, Curtea a constatat că reglementarea adoptată cu nerespectarea normelor de tehnică legislativă determină apariția unor situații de incoerență și instabilitate, contrare principiului securității raporturilor juridice.

În contextualizarea aspectelor arătate anterior, menționăm faptul că, în fondul legislativ există **Legea nr.145/2014 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței produselor din sectorul agricol**, care, conform art.1, *„reglementează modul de desfășurare a activităților economice, de valorificare de către producătorii agricoli, persoane fizice sau persoane fizice autorizate/întreprinderi individuale/întreprinderi familiale constituite în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr.44/2008 privind desfășurarea activităților economice de către persoanele fizice autorizate, întreprinderile individuale și întreprinderile familiale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.182/2016, a produselor agricole proprii și de exercitare a comerțului cu aceste produse.*

Așadar, la momentul adoptării normei criticate, legiuitorul nu a avut în vedere cadrul legal special reprezentat de Legea nr.145/2014 menționată anterior, prin care a fost reglementat regimul juridic al aspectelor vizate de art.II din legea de adoptare în discuție.

² A se vedea, în acest sens, Decizia nr.232/2001, Decizia nr.53/2011, Decizia nr.732/2014 sau Decizia nr.30/2016.

În consecință, în mod vădit, reglementarea eterogenă și încălcarea unicității reglementării reies nu numai din lipsa conexității art.II cu obiectul și concepția generală ale actului normativ, dar și din faptul că soluția legislativă propusă promovează o modificare care este legată în mod intrinsec de Legea nr.145/2014, iar nu de ordonanța de urgență în discuție.

Față de aceste aspecte, apreciem că au fost încălcate normele art.1 alin.(5) din Constituție, întrucât art.II promovează o soluție legislativă care nu numai că nu se integrează organic în actul normativ modificat, dar și pentru că aceasta ar fi trebuit operată în cuprinsul legii speciale, respectiv Legea nr.145/2014 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței produselor din sectorul agricol.

2. Încălcarea principiului bicameralismului consacrat de art.61 alin.(2) și art.75 din Constituție:

Principiul bicameralismului trebuie să permită fiecărei Camere să-și exprime voința politică în privința unei anumite problematice supuse legiferării; în acest sens, este necesară respectarea art.75 privind ordinea de sesizare a celor două Camere în funcție de categoriile din care fiecare propunere legislativă sau proiect de lege face parte, dar și respectarea art.61, în virtutea căruia legiferarea este opera întregului Parlament, ca entitate unică și suverană.

În jurisprudența instanței de contencios constituțional au fost identificate câteva elemente ce trebuie avute în vedere de legiuitor pentru a asigura respectarea acestui principiu. Inițial, (D.C.C. nr.710/2009, D.C.C. nr.413/2010, D.C.C. nr.1533/2011) Curtea a stabilit două criterii esențiale ce trebuiau întrunite cumulativ pentru a se determina cazurile în care prin procedura legislativă se încalcă principiul bicameralismului: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului. Astfel, la întrunirea celor două criterii Camera decizională se afla pe o poziție privilegiată, prima Cameră sesizată fiind eliminată din procesul legislativ. Ulterior, (D.C.C. nr. 62/2017, D.C.C. nr. 514/2017, D.C.C. nr. 62/2018) Curtea a adăugat un nou criteriu reținând că evaluarea respectării principiului bicameralismului impune un examen comparativ între forma legii adoptată de Camera de reflecție și cea adoptată de Camera decizională, prin raportare la scopul legii, în sensul de voință politică a autorilor propunerii legislative sau de filosofie, de concepție originară a actului normativ.

Cu privire la dezbateră parlamentară a legii în cele două camere, Curtea a statuat că modificările și completările pe care Camera decizională le aduce asupra proiectului de lege sau propunerii legislative adoptate de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia avută în vedere de inițiator și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Cameră, și anume Camera decizională, să legifereze în mod exclusiv, ceea ce contravine principiului bicameralismului (D.C.C. nr.472/2008).

Referitor la marja în care Camera decizională poate interveni cu modificări asupra obiectului și configurației propunerii legislative, Curtea, prin D.C.C. nr.429/2017 și D.C.C. nr.298/2018, a precizat că pot exista abateri inerente de la forma adoptată de Camera de reflecție, fără schimbarea obiectului esențial al proiectului de lege/propunerii legislative și atât timp cât aspectele principiale pe care le-a avut în vedere propunerea/proiectul de lege în forma sa însușită de Camera de reflecție. Prin urmare, **modificările aduse formei adoptate de Camera de reflecție trebuie să cuprindă o soluție legislativă care păstrează concepția de ansamblu a acesteia și să fie adaptate în mod corespunzător, prin stabilirea unei soluții legislative alternative/complementare care nu se abate de la forma adoptată de Camera de reflecție, în condițiile în care aceasta este mai cuprinzătoare sau mai bine articulată în cadrul ansamblului legii, cu realizarea anumitor coroborări inerente oricărei modificări.** A nega posibilitatea Camerei decizionale de a se îndepărta de la forma votată în Camera de reflecție ar însemna limitarea rolului său constituțional, iar caracterul decizional atașat acesteia devine iluzoriu. S-ar ajunge la un veritabil mimetism în sensul că cea de-a doua Cameră se va identifica, în ceea ce privește activitatea sa legislativă, cu prima Cameră, neputându-se îndepărta în niciun fel de la soluțiile legislative pentru care a optat prima Cameră, ceea ce este contrar, până la urmă, chiar ideii de bicameralism (D.C.C. nr.765/2016, D.C.C. nr.377/2017, D.C.C. nr.718/2017, D.C.C.nr.356/2018).

Totodată, Curtea a stabilit că aplicarea acestui principiu nu poate avea ca efect deturnarea rolului de Cameră de reflecție a primei Camere sesizate, în sensul că aceasta ar fi Camera care ar fixa în mod definitiv conținutul proiectului sau propunerii legislative (și, practic, conținutul normativ al viitoarei legi), ceea ce are drept consecință faptul că cea de-a doua Cameră, Camera decizională, nu va avea posibilitatea să modifice ori să completeze legea adoptată de Camera de reflecție, ci doar posibilitatea de a o aproba sau de a o respinge. Principiul bicameralismului presupune atât conlucrarea celor două Camere în procesul de elaborare a legilor, cât și obligația acestora de a-și exprima prin vot poziția cu privire la adoptarea legilor;

prin urmare, lipsirea Camerei decizionale de competența sa de a modifica sau completa legea astfel cum a fost adoptată de Camera de reflecție, deci de a contribui la procesul de elaborare a legilor, ar echivala cu limitarea rolului său constituțional, iar principiul bicameralismului presupune atât conlucrarea primei camere în raport cu cea decizională în procesul de elaborare a legilor (D.C.C. nr.1/2012, D.C.C. nr.89/2017).

În ceea ce privește semnificația sintagmei „decide definitiv” cu privire la Camera decizională din art.75 alin.(3) din Constituție, Curtea apreciază că aceasta nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul sau propunerea legislativă adoptată de prima Cameră sesizată să fie dezbătută în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări. Însă, în acest caz, Camera decizională nu poate modifica substanțial obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator (D.C.C. nr.624/2016, D.C.C. nr.89/2017, D.C.C. nr.392/2018, D.C.C. nr.581/2018).

În cadrul procesului legislativ, **observăm că, în Prima cameră sesizată, ordonanța de urgență în discuție a fost aprobată fără modificări, fiind transmisă la Camera Deputaților.**

Ulterior, în Camera decizională, ordonanța de urgență a fost aprobată cu modificări atât față de forma inițiatorului, cât și față de cea adoptată de Senat, respectiv prin promovarea unor soluții legislative care nu se integrează organic în actul normativ în discuție, după cum am arătat la pct.1.

Prin urmare, art.II din legea de aprobare reprezintă o normă care nu a parcurs circuitul legislativ în integralitate, întrucât, direct în etapa decizională a procesului de legiferare, intenția de reglementare a inițiatorului și forma adoptată de Senat au fost modificate cantitativ și substanțial în Camera Deputaților.

În ceea ce privește principiul bicameralismului, Curtea Constituțională a subliniat în jurisprudența sa în repetate rânduri că Parlamentul, deși compus din două camere, în contextul procesului de legiferare reprezintă o entitate indivizibilă. Astfel, este contrar viziunii legiuitorului constituant ca o Cameră să adopte o lege fără ca proiectul de act normativ să parcurgă procedura specifică și să fie dezbătut și de cealaltă Cameră. (Decizia nr.710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.358 din 28 mai 2009, sau Decizia nr.89 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.260 din 13 aprilie 2017, paragraful 53)

De asemenea, prin Decizia nr.472 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.336 din 30 aprilie 2008 și Decizia nr.89 din 28

februarie 2017, paragraful 53, Curtea a arătat că „dezbateră parlamentară a unui proiect de lege sau a unei propuneri legislative nu poate face abstracție de evaluarea acesteia în plenul celor două Camere ale Parlamentului. Așa fiind, **modificările și completările pe care Camera decizională le aduce proiectului de lege sau propunerii legislative adoptate de prima Cameră sesizată trebuie să se raporteze la materia și la forma în care a fost reglementată de prima Cameră. Altfel, se ajunge la situația ca o singură Cameră, și anume Camera decizională, să legifereze, ceea ce contravine principiului bicameralismului**”.

În același sens s-a exprimat Curtea și prin Decizia nr.624 din 26 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.937 din 22 noiembrie 2016 și Decizia nr.89 din 28 februarie 2017, paragraful 56: „Bicameralismul nu înseamnă ca ambele Camere să se pronunțe asupra unei soluții legislative identice. Art.75 alin.(3) din Constituție, folosind sintagma „decide definitiv” cu privire la Camera decizională, nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune ca proiectul sau propunerea legislativă adoptată de prima Cameră sesizată să fie dezbătută în Camera decizională, unde i se pot aduce modificări și completări. Curtea a subliniat că, în acest caz, **Camera decizională nu poate, însă, modifica substanțial obiectul de reglementare și configurația inițiativei legislative, cu consecința deturnării de la finalitatea urmărită de inițiator**”.

Față de aceste aspecte, rezultă că, în procesul legislativ este esențial pentru Camera decizională să respecte atât intenția, materia și obiectul de reglementare avute în vedere de către inițiator, cât și forma și conținutul soluției legislative adoptate de către prima Cameră sesizată.

În caz contrar, în măsura în care Camera decizională nu ar fi ținută de aceste principii constituționale, s-ar crea contextul în care aceasta ar putea legifera în mod singular, anihilând voința primei Camere sesizate și, în consecință, arogându-și în integralitate rolul de unică autoritate legiuitoare, care aparține, conform Constituției, celor două structuri ale Parlamentului.

Prin urmare, în circumstanțierea aspectelor teoretice redate *supra* la prezenta lege dedusă controlului de conformitate cu Legea Fundamentală, apreciem că, **în cadrul Camerei decizionale, legea a fost modificată în mod substanțial în raport de forma inițiatorului și a celei adoptate de Camera de reflecție.**

În concluzie, prin amendamentele adoptate, Camera decizională a generat o **încălcare a principiului bicameralismului.**

3. Încălcarea art.1 alin.(3) și alin.(5) din Constituție, din perspectiva principiului cooperării și colaborării loiale între autorități:

Obiectul de reglementare al art.II din legea de adoptare a ordonanței de urgență vizează o măsură adoptată de către Guvernul României, respectiv art.10¹ din Hotărârea nr.935 din 5 noiembrie 2020 pentru modificarea și completarea anexelor nr.2 și nr.3 la Hotărârea Guvernului nr.856/2020 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 15 octombrie 2020, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19:

„(1) În condițiile art.5 alin.(3) lit.f) din Legea nr.55/2020, cu modificările și completările ulterioare, se suspendă activitatea piețelor agroalimentare în spații închise, târgurilor, bâlciurilor, piețelor mixte și volante și a tâlciocurilor, definite potrivit art.7 alin.(1) din Hotărârea Guvernului nr.348/2004 privind exercitarea comerțului cu produse și servicii de piață în unele zone publice, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Prin excepție de la alin. (1), se permite activitatea piețelor agroalimentare ce pot fi organizate în zone publice deschise, cu respectarea normelor de protecție sanitară.”

Or, amendamentul introdus în Camera Deputaților nu este însoțit de motivarea cerută de lege, sens în care, nu se poate identifica rațiunea intervenției legislative asupra voinței Executivului.

Astfel, prin adoptarea legii, apreciem că s-a încălcat **principiul colaborării loiale și al respectului reciproc între Parlament și Guvern**, întrucât Parlamentul a intervenit în domeniul rezervat legiuitorului delegat, deturnând voința acestuia din urmă fără a-și motiva demersul.

În acest context, apreciem ca fiind incidente considerentele Curții Constituționale expuse în cuprinsul Deciziei nr.611/2017:

„De-a lungul timpului, jurisprudența Curții Constituționale a stabilit, în cazuri punctuale, repere concrete pe baza cărora autoritățile/instituțiile să își poată configura, din perspectiva loialității, raporturile lor specifice de colaborare. Curtea nu a oferit o definiție cuprinzătoare conceptului, menită să acopere toate particularitățile colaborării dintre instituții/autorități, acest demers fiind, de altfel, și dificil de realizat, motiv pentru care Curtea va stabili criterii și repere, cu aplicabilitate generală.

Curtea Constituțională constată, așadar, că o primă componentă a statului de drept o reprezintă punerea în aplicare a prevederilor explicite și formale ale legii și ale Constituției. Cu alte cuvinte, sub aspectul colaborării loiale între instituțiile/autoritățile statului, o primă semnificație a conceptului o constituie

respectarea normelor de drept pozitiv, aflate în vigoare într-o anumită perioadă temporală, care reglementează în mod expres sau implicit competențe, prerogative, atribuții, obligații sau îndatoriri ale instituțiilor/autorităților statului.

În continuare, Curtea constată că respectarea statului de drept nu se limitează la această componentă, ci implică, din partea autorităților publice, comportamente și practici constituționale, care își au sorginea în ordinea normativă constituțională, privită ca ansamblu de principii care fundamentează raporturile sociale, politice, juridice ale unei societăți.

Altfel spus, această ordine normativă constituțională are o semnificație mai amplă decât normele pozitive edictate de legiuitor, constituind cultura constituțională specifică unei comunități naționale. Prin urmare, colaborarea loială presupune, dincolo de respectul față de lege, respectul reciproc al autorităților/instituțiilor statului, ca expresie a unor valori constituționale asimilate, asumate și promovate, în scopul asigurării echilibrului între puterile statului. Loialitatea constituțională poate fi caracterizată, deci, ca fiind o valoare-principiu intrinsecă Legii fundamentale, în vreme ce colaborarea loială între autoritățile/instituțiile statului are un rol definitoriu în implementarea Constituției. „Respectul pentru Constituție nu poate fi limitat la executarea literală a dispozițiilor sale operaționale. Constituția prin însăși natura sa, în plus față de garantarea drepturilor omului, oferă un cadru pentru instituțiile statului, stabilește atribuțiile și obligațiile acestora. Scopul acestor dispoziții este de a permite buna funcționare a instituțiilor, în baza cooperării loiale dintre acestea. Șeful statului, Parlamentul, Guvernul, sistemul judiciar, toate servesc scopului comun de a promova interesele țării ca un întreg, nu interesele înguste ale unei singure instituții sau ale unui partid politic care a desemnat titularul funcției. Chiar dacă o instituție este într-o situație de putere, atunci când este în măsură să influențeze alte instituții ale statului, trebuie să facă acest lucru având în vedere interesul statului ca un întreg, inclusiv, ca o consecință, interesele celorlalte instituții și cele ale minorității parlamentare” (Avizul Comisiei de la Veneția, pre-citat, paragraful 87).

Conduita instituțională care se circumscrie colaborării loiale are, prin urmare, o componentă extra legem, întemeiată pe practici constituționale, care au ca finalitate primordială buna funcționare a autorităților statului, buna administrare a intereselor publice și respectul față de drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor. Finalitatea secundară este evitarea conflictelor interinstituționale și înlăturarea blocajelor în exercițiul prerogativelor lor legale.

Instrumentele care concură la realizarea acestor finalități și care fac dovada unui comportament loial față de valorile constituționale sunt dialogul instituțional și stabilirea unor practici reciproc acceptate. Aceste instrumente trebuie să constituie fundamentele soluționării „împreună”, „prin acordul părților”, iar nu „împotriva”, „în detrimentul” uneia sau alteia, a eventualelor diferențe ivite în raporturile dintre autorități, cauzate de situații de fapt sau de drept confuze, echivoce.

În virtutea principiului cooperării loiale între autorități este, astfel, necesar ca fiecare dintre acestea să depună diligențe raționale și sporite în cadrul dialogului instituțional legal pentru evitarea pe cât cu putință a generării de conflicte juridice de natură constituțională.

Așadar, față de motivele expuse și față de incidența raționamentelor juridice ale Curții Constituționale prezentate mai sus, apreciem că Parlamentul, raportat la maniera în care a legiferat, a încălcat principiul constituțional al colaborării și cooperării loiale, având în vedere că, fără a ține cont de prerogativa reglementării legal exercitată de către Guvern, a intervenit asupra voinței acestuia din urmă, anihilând soluția legislativă, în lipsa unor motive reale sau temeinic justificate.

Or, în transpunerea principiului ante-menționat, Curtea Constituțională s-a pronunțat în repetate rânduri cu privire la succesiunea evenimentelor legislative asupra aceluiasi obiect de reglementare, arătând că „Parlamentul poate să intervină în această materie a legislației referendare, cu condiția de a nu o supune unor modificări strict conjuncturale, pe baza unor susțineri de oportunitate ori a înțelegerii politice, care avantajează una sau alta dintre forțele politice reprezentate în Parlament și care formează la un moment dat o majoritate parlamentară” (Decizia nr.334/2013).

Astfel, apreciem că, art.61 alin.(1) din Constituție nu poate fi interpretat în mod absolut, în sensul în care Parlamentul, sub calitatea de unică autoritate legiuitoare a țării, să poată anihila în mod discreționar manifestarea legislativă a Guvernului, competență prevăzută în mod expres de Constituție, respectiv pe calea ordonanțelor simple și a celor de urgență.

Considerăm că, sub apanajul competenței de legiferare prevăzute de art.61 alin.(1) din Constituție, legiuitorul primar nu poate avea un comportament abuziv, discreționar, materializat prin modificarea, completarea sau abrogarea actelor normative adoptate de către Guvern în lipsa unor justificări obiective și întemeiate, așa cum, de exemplu, în pofida calității de unică autoritate legiuitoare a țării, nu este

acceptat ca Parlamentul să legifereze în domeniile date prin lege în competența expresă a Guvernului.

Așadar, reiterăm faptul că, intervenția legislativă a Parlamentului este cu atât mai mult contrară dispozițiilor constituționale cu cât, astfel cum am arătat, aceasta nu este justificată în niciun mod.

Pentru aceste motive, apreciem că Parlamentul a încălcat principiul colaborării și cooperării loiale și, pe cale de consecință, legea care face obiectul prezentei sesizări nu îndeplinește condițiile de constituționalitate extrinsecă reglementate de art.1 alin.(3) și alin.(5) din Constituție.

Vă solicităm să constatați neconstituționalitatea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.78/2019 privind modificarea unor acte normative și stabilirea unor măsuri în domeniul agriculturii, precum și pentru aprobarea unor măsuri fiscal-bugetare (PL-x nr.18/2020).

Cu deosebită considerație,

PRIME MINISTRU

LUDOVIC ORBAN